

færdigt, uden at han har været tilfagt ved Kommissionens Bedømmelse for at varetage sit Lærv. I hvad jeg her har anført, tror jeg, at man maa søge endel af Grundene til de efter min Mening noget uheldige Forhold, som have fundet Sted, og det er saaledes min Opfordring til den høitærede Krigsminister, at han vil have sin Opmærksomhed henvendt derpaa og se at afhjælpe Manglerne, forsaavidt de endnu maatte vise sig at være tilfede.

Det, som særlig har bragt mig til at komme frem med denne Udtalelse, er en enkelt Mand i min Valgkreds, en Vinhandler og Gjæstgiver Sperling i Ringkjøbing, og Sammenhængen dermed maa jeg maasse tillade mig at fremdrage; jeg skal se at gjøre det saa kort, som det er mig muligt. Saagodt som samtlige de af mig anførte Anker ere paa en uheldig Maade komne til at faa Indflydelse for hans Bedkommende. Denne Mand modtog i Efteraaret 1868 en Hest, der vurderedes til 200 Rd. Denne Hest og de øvrige Heste i Nærheden bleve af Grunde, som kunne anses for noget tvivlsomme — den ene støttede sig nemlig paa en Strid imellem Justitsministeriet og Krigsministeriet om, hvorvidt Hestene maatte bruges til Brandkjørfel eller ikke, og den anden paa, at Regimenterne helst ønskede Hestene paa Distrikten, idet de ikke ønskede dem fjernede saa langt fra Garnisonerne — indkaldte til at give Møde til Eftersyn og Aflevering i Randers i 1869. Ved denne Aflevering hændte det sig, at den nævnte Mand's Hest er under Transporten paa en eller anden Maade kommen til Skade, saaledes at den ved Eftersynet erholdt følgende Bemærkning: Værdien ansættes til 140 Rd., Foderstand god, Pasning god, Beslag godt. Hesten i det Hele noget stiv, paa høire Pibe findes et Overben, der strækker sig under Senen indvendig fra udefter, er ømt og af en betydelig Størrelse; tyder paa for stærk Brug. Som Følge af Foranstaaende affiges enstemmig følgende Kjendelse: Foderværten bør tilpligtes at betale en Del af Hestens Forringelse i Værdi og ansættes Ansvarer til 20 Rd. Den kombinerede Mønstringskommission, som affagde denne Kjendelse, kjendte ikke Foderværten og gif saaledes sand-

shuligvis ud fra, at Knuden var fremkommen ved ffjodesløs Behandling eller for stærk Brug. Hvordan forøvrigt t. Ex. vedkommende Regimentsdyrlæge har, under en stor og om Hævelse paa et Ben, saa usagtig, som her er Tilfældet, kunnet beskrive et Overben, er, det tilstaaer jeg, mig en komplet Gaade. Manden fandt sig forurettet derved, idet han var sig bevidst, at Hesten ikke var bleven overanstrengt, og at han ikke alene havde behandlet den godt, men endog saa ualmindelig godt, og omhyggeligt, en Overbevisning, jeg fuldstændig kan tiltræde, idet det er min bestemte personlige Mening, at denne Mand i Virkeligheden er en af de bedste Foderværter for Distriktsheste, som vi have i Landet. Han indankede Kjendelsen for Overmønstringskommissionen, hvis Dom faldt et halvt Aar derefter, nemlig i Foraaret 1870. Overmønstringskommissionen kom til det Resultat, at han havde at betale hele Forfjellen mellem den første og den sidste Taxation med 60 Rd., der er Forfjellen mellem 200 Rd. og 140 Rd. De Beviser, som Manden havde tilbudt at skaffe, bleve ham ikke affordrede, da han ikke blev tilfagt ved Kjendelsen. Manden ansaa sig naturligvis endnu mere forurettet herved og indankede Sagen for Krigsministeriet, og idet han gjorde dette, lod han Beviserne medfølge. Efter hvad jeg ved Bevillie fra Krigsministeriets Side har erfaret, saa er dette Andragende tilsendt Overmønstringskommissionen, og den har afgivet sin Erklæring derover. Jeg har det imod den Erklæring, der er afgiven, at den forekommer mig at indeholde en barsk og haanlig Afvisning af de Beviser, der medfulgte Andragendet, og at de Grunde, der gives i Overmønstringskommissionens Erklæring, ikke ganske holde Stik . . .

Formanden: Maatte jeg bede det ærede Medlem at holde sig nærmere til den Sag, der foreligger, idet det vel ikke kan negtes, at de Spørgsmaal, som det ærede Medlem omtaler, blive berørte ved Lovforslaget, men de i Lovforslaget dog kun foreligge som Bevillings-spørgsmaal, men ikke som almindelig Lovgivnings-spørgsmaal eller som Hæverordnings-spørgsmaal.